

στροφῆς. Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος, ἀδιαφορῶν δι' ἑαυτὸν, γονυπετὴς παρετῆρει, σπαρασσόμενος ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, τὸ θυμὰ του ἐστερημένον αἰσθήσεων, καὶ τὸ νήπιον, ὕπερ, καὶ τοὶ ναννουρίζομενον εἰς τὰς ἀγκάλας γυναικὸς τινος, ἔκλαιεν ἐκπέμπον τὰς ἀνὰ θροῦς ἐκείνας φωνάς, τὰς εὐγλωττοτέρας καὶ αὐτῶν τῶν λέξεων.

Τέλος ἡ Λίτσα ἐστέναξεν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Ἀντωνίου, γλυκὺ μειδίαμα, ὡς ἐν ταῖς εὐδαίμοσι τῆς ἀθωότητος ἡμέραις, διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλέων της. Αὕτη λοιπὸν καὶ ἐξευτελισθεῖσα, καὶ προδοθεῖσα, ἐσυγχώρησε τὸν πλανήσαντα αὐτὴν.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ πρὸς τὸν σπαραγμὸν τῆς καρδίας του πιεζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνυποφόρου ἄχθους τοῦ ἐγκλημάτος του· ἄπελπισ ἠγέρθη καὶ ἀπομακρυνόμενος ἐκραύγαζε·

—Ναί, εἶμαι ἄξιος τῆς περιφρονήσεως πάντων· φονεύσατέ με, ὅλοι ἐνόησαν τὸ συγγερὸν ἐγκλημά μου, ὅλοι ἔμαθον τί ἔπραξε κατὰ τοῦ ἀθώου τοῦτου ἀγγέλου!

Τότε ὁ αἰδέσιμος ἱερεὺς ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ διὰ τῶν παραμυθιῶν τῆς θρησκείας κατώρθωσε νὰ πρᾶνῃ τὴν ἀπέλπιδα ψυχὴν τοῦ νέου καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του εἰς αἰσθήματα καλλίτερα. Εἶτα ὠδήγησεν αὐτὸν παρὰ τῇ Λίτᾳ ἀναλαβούσῃ ἐκ τῆς λειποθυμίας, ἤνωσε τὰς δεξιὰς αὐτῶν, κὺλόγησε τὸ νεαρὸν ζεῦγος, καὶ ἔθηκε τὸ τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς.

Βαθέως συνεκινήθησαν ἐκ τῆς σκηνῆς αὐτῆς πάντες οἱ περιεστῶτες, καὶ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔμεινεν ἄβροχος δακρύων· ἡ τοῦ πλήθους δεσπόζουσα κατὰ τοῦ Ἀντωνίου ὀργὴ ἐσβέσθη καὶ πάντες συνεριλιώθησαν μετ' αὐτοῦ.

Εὐθὺς οἱ νέοι ἐσχημάτισαν φορεῖον ἐκ γλοερῶν κλάδων ὕπερ ἔπειτα ἔπλαξαν διὰ φύλλων περιβαλόντες αὐτὸ διὰ ἐρύου· αἱ νεάνιδες τὸ ἐκόσμησαν

καλύψασαι δι' ἀνθέων. Ἐπ' αὐτοῦ ἐθεσαν τὴν Λίτσαν ἐγγὺς δ' αὐτῆς τὸ θρόνον.

Ὁ Ἀντώνιος, ὁ χαριέστερος ὁ ἰσχυρώτερος, ὁ πλουσιώτερος νέος τῆς κώμης Δ*** κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὴν τῆς Λίττας του, ὅλως χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἔβαινε παρὰ τῷ φορεῖῳ φερομένῳ ὑπὸ τοῦ Μάρκου καὶ ἄλλου τινος ρωμαλέου χωρικοῦ. Οἱ δὲ ἀγαλλόμενοι προπομποὶ συνώδευσαν τοὺς συζύγους εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν τῆς μητρὸς τῆς Λίττας. Αὐθημερὸν δὲ ἐτετέλεσθησαν ἐν τῇ μικρᾷ τοῦ χωρίου ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ σεβασμίου ἐφημερίου οἱ γάμοι τῆς Λίττας μετὰ τοῦ Ἀντωνίου.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(De Chateaubriand)

Εἰσελθε εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ ἐκεῖνα δάση τὰ τοσοῦτον γηραιὰ ὅσον ὁ κόσμος· ποῖα βαθεῖα σιγὴ εἰς τὰ ἐνδιακτικὰ ἐκεῖνα, ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀναπαύωνται! Ὅποια ἄγνωστοι φωναὶ, ὅταν οὗτοι ἐξεγείρωνται! Εἶσαι ἀκίνητος, τὸ πᾶν σιγᾷ· προχώρησον ἐν βῆμα τὸ πᾶν στενάζει. Ἡ νύξ πλησιάζει, αἱ σκιαὶ συμπυκνοῦνται· ἀκούεις ἀγέλας ἀγρίων ζῶων διαβαινούσας εἰς τὰ σκότῃ· ἡ γῆ γογγίζει ὑπὸ τὰ βήματά σου· ὑπὸ κεραυνοβόλῶν μυκῶνται αἱ ἔρημοι, τὸ δάσος ταρασσεται, τὰ δένδρα πίπτουσι, ἄγνωστος ποταμὸς ἐνώπιόν σου τρέχει. Ἡ σελήνη ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ ὀρίζοντος ἐγείρεται· καθόσον διαβαίνει εἰς τοὺς πόδας τῶν δένδρων, αὕτη φαίνεται πλανωμένη ἐνώπιόν σου εἰς τὴν κορυφὴν των καὶ θλιβερώς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀκολουθοῦσα. Ὁ ὁδοιπὸρος κᾶθηται ἐπὶ

κορμού δρυὸς ἀναμένων τὴν ἡμέραν· κατὰ διαλείμματα παρατηρεῖ τὸ νυκτερινὸν ἄστρον, τὰ σκότη, τὸν ποταμόν. Αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀνήσυχον, τεταραγμένον καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ ἀγνώστου τινὸς ὄντος. Ἀνήκουστος ἡδονή, ἔκτακτος φόβος· καθιστῶσι παλλομένην τὴν καρδίαν του, ὥς ἐὰν προὔτίθετο νὰ μνηθῇ μυστήριόν τι τῆς Θεότητος. Εἶναι μόνος εἰς τὸ χάος τῶν δασῶν· ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εὐκόλως πληροῖ τὰ τῆς φύσεως κενά, καὶ ἅψασαι αἱ ἐρημίαι τῆς γῆς εἰσὶν ὀλιγώτερον ἀχανεῖς ἢ μία μόνη τῆς καρδίας του σκέψις.

Ναί, θταν ὁ ἄνθρωπος θὰ ἡρνεῖτο τὴν Θεότητα, τὸ σκεπτόμενον τοῦτο ὄν, ἄνευ συνοδείας καὶ θεατοῦ ἤθελενεῖσθαι ἔτι σεβασότερον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων κόσμων, παρ' ὅτι ἂν ἐφαίνετο περικυκλούμενον ὑπὸ μικρῶν τῆς Μυθολογίας θεοτήτων· ἢ ἀχανὲς ἔρημος ἤθελε συνάψει σχέσεις πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν ἰδεῶν του, τὴν θλίψιν τῶν παθῶν του, τὴν ἀηδίαν αὐτῇ ζωῆς ἀπογοητευσίσης καὶ ἀπέλπιδος.

Ἐπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνστικτον σχετίζον αὐτὸν μετὰ τῶν σκηνῶν τῆς φύσεως. Ἀ. Τίς δὲν διήλθεν ὀλοκλήρους ὥρας καθήμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης ποταμοῦ ἐκρέοντα βλέπων τὰ κύματα! Τίς δὲν εὐηρεσθήθη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης παρατηρῶν λευκανθίζοντα τὸν μεμακρυσμένον σκόπελον! Δέον νὰ συγκλαύσωμεν τοὺς ἀρχαίους οἰτινες δὲν εὗρον ἐν τῷ Ὠκεανῷ ἢ τὸ μέγαρον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸ παλάιον τοῦ Πρωτέως. Θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ μὴ βλέπωμεν ἢ τὰς περιπετείας τῶν Τριτώνων καὶ τῶν νηρηίδων εἰς τὸ ἀχανὲς ἐκεῖνο τῶν θαλασσῶν, ὅπερ φαίνεται ὅτι μᾶς δίδει μέτρον συγκεχυμένον τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, εἰς τὸ ἀχανὲς ἐκεῖνο ἔπερ γεννᾷ εἰς ἡμᾶς ἀόριστον τινα πόθον, νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ζωὴν ἵνα ἐναγκαλισθῶμεν τὴν φύσιν καὶ συνταυτισθῶμεν μετὰ τοῦ Πλαστοῦ της.

ΔΑΜΗΣ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΑΤΡΙΣ.

Ἐν αἰῶνι καθ' ὃν τὰ πάντα ἀναλύουσιν ὅπως διεγείρωσι τὴν περὶ πάντων δυσπιστίαν, καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως τῆς πατρίδος κατέστη πρόβλημα. Ἡ πατρίς τοῦ ἀνθρώπου, λέγουσιν οἱ νεωτερισταί, μὴ δὲν εἶνε ἀπέραντος ὅσῳ καὶ ἡ γῆ, καὶ ὅπου λάμπουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μὴ δὲν ὑπάρχει χωρὸς δι' ἕνα υἱὸν τοῦ Ἀδάμ; ... Ἀθλοῖ! Ἐρωτήσατε τὸν Ἀλπεινὸν διατί δὲν δύναται νὰ ζήσει μακρὰν τοῦ ἄντρου αὐτοῦ; ἐρωτήσατε τὸν Ἀραβὰ τῆς ἐρήμου διατί τήκεται μακρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου μαστιζομένων ἄμμων αὐτοῦ; Ἐρωτήσατε τὸν Γροελλανδὸν διατί δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτὸν ἡδυπάθειαι, εἰμὴ μόνον ἐπὶ τῶν ἐπιπλεόντων πάγων τοῦ Ὠκεανοῦ;... Καὶ θὰ μάθετε τί ἐστὶ πατρίς.

Ἐχετε ἐν τῇ ὑμετέρᾳ γῇ ἐχθροὺς πιέζοντας ὑμᾶς;.. Κλαύσατε τὴν γῆν ἐκείνην, μὴ τὴν καταρασθῆτε, διότι ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσιν αἱ φαντασιώσεις ὑμῶν, ὑπ' αὐτῆς ἀναπαρίστανται ὑμῖν τὰ ὄνειρα τῆς ὑμετέρας ὑπάρξεως, δι' αὐτῆς ἡ καρδία σας πρῶτον ἤδη ἠνεώχθη εἰς ἀκαταλήπτους ἡδύτητας καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἵνα ζήσει, ἔχει χρεῖαν ν' ἀγαπήσῃ τοὺς τόπους οὓς κατοικεῖ, τὰ δὲ φίλτρα τῆς τοῦ βίου προῤῃας μὲν παρακολουθοῦσιν αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ. Ψυχρὴ κάπηλε, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα μὴ παρέχουσάν σοι ἀφρόνους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις, εἴθε ποτὲ νὰ μὴ στερηθῇς ταύτης! Τότε θὰ αἰσθανθῇς πῶς ἐν ἐκάστῳ δένδρῳ μυστικόν τι πνέει αἶσθημα, πῶς ἐν ἐκάστῃ πέτρᾳ θεὸς ζῇ λόγος, καὶ τότε θὰ κλαύσεις. ... Ἀνθρώπινος ἀφροσύνη! ποτὲ σχεδὸν δὲν γίνεται γνωστὸν ἡμῖν ἀγαθόν τι, ἢ καθ' ὃν στιγμὴν ἀπόλλυται! ...

Α. Brofferio